

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fidvcia, Cvris Ivdiciisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 6. Insignis aquilæ & lupi gratitudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

Neque hactenus tantum pertinuit cicuratio. Siquidem, ab eo die, lupus quotidie, canis blandidissimi instar, urbem obiit, atque ad singulorum fores subsistens, alimenti sui portionem ostiatim emendicauit. Quocumque ibi, gratissimus adueniebat, & cum applausu, in omnium ædibus, excipiebatur. Quodque mireris magis; nullus unquam cum canis allatrauit, nulli & ipse unquam ferox visus est. Duos annos id miraculum, tenuit; postea lupus desijt viuere. cum magno populi luctu; nam in eius innocentia plebs D. Francisci intuebatur sanctitatem.

§. VI.

Insignis aquila & lupi gratitudo.

Quid autem dubitemus de eiusmodi facto, cum non sit impossibile, apud Deum, omne verbum? Possunt homines dicere:

Plaut. A-
finar. Lã-
prid. in
Helioga-
balo.

Reddam ego te, ex fera, fame mansuetem; & Heliogabalus, teste Lampridio, habuit leones & leopardos, quos edoctos, per mansuetarios, subito ad secundam mensam iubeat accumbere; cur id Deus non posset? cuius clara

Marc. 16.
17.

est promissio: signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur, &c. serpentes tollent, & si mortiferam quid biberint, non eis nocebit.

Ser.

Serpentes tollent, inquit Theophylactus, Theoph.
 sicut Paulus viperam in manu sustulit, nihil in cap. 16.
 ab ea offensus. Et si mortale quiddam bi- Marci.
 berint, non nocebit eis. Sæpe enim & hæc facta Act. 12.
 sunt, ut in historijs inuenimus. Multi enim &
 venenum bibentes, per signaculum crucis, illæsi
 conseruati sunt. Atque, ut hæc tanta mira-
 cula fide sint digniora, ea naturæ vis est, ea
 industria artis, ut ipsum virus profit. Nam
 & in veneno inest medicina; & pernicio-
 sissimæ animantes sanare possunt, cælo di-
 rigente. Cuius etiam beneficio bestia homi-
 nem, contra bestias, defendunt. Nam, con-
 tra serpentes, hominem ab aquila defensum
 Crates Pergamenus historia insigni docet,
 quam etiam Stesichorus Poëta poemate
 profecutus est, & Aelianus, in hunc modum
 recitat. Decem & sex viri frumentum in area
 perticis excutientes, in maximis solis ardoribus, Ælian.
 cum ardentissime sitirent, unum ex suis, ut a- l. 17. c. 37.
 quam de proximo hauriret fonte, miserunt. Is de ani-
 matoriam falcem in manibus habebat, & in mal.
 humeris situlam gestabat. Ubi verò ad fontem
 venit, offendit aquilam quàm strictissime, cau-
 tēq; serpente circumplicatam, iam iam proxi-
 mam, ut strangularetur. In eam enim aquila
 innolauerat: veruntamen non compos voti &

X 5

inst.

*insidiarum, in ea ipsa expugnanda, euaserat: ne,
 que pullis, ut Homericè dicam, epulas attulerat:
 sed spiris illius, ceu laqueis, circumuenta, vici-
 na erat, ad pereundum. Agricola, vel quòd non
 ignoraret, vel quòd auditione accepisset, Aquila
 Iouis nunciam & ministram esse: & item,
 quòd egregie teneret, feram & improbam be-
 stiam esse serpentem, falce eam dissecuit: & vin-
 culis aquilam, unde effugere non poterat, exo-
 luit. Quùmq; his obiter gestis reuertisset, atque
 haustâ aquâ vinum temperatum omnibus mi-
 nistrasset; ij quidem avidissimè copiosèq; in pran-
 dio bibere ingrediuntur: is autem, qui aquam
 haussisset, iam post illos bibiturus erat. Ad labia
 igitur poculum cum admonisset, seruata aquila
 circum locum illum etiam nunc versans, ut
 hanc mercedem suæ salutis persolueret, sic in po-
 culum inuolauit, ut potio effunderetur. Ille, quòd
 grauius sitiret, indignatus ait: Hancne gratiam,
 cum sis illa (nam anem recognoscebat) tuo con-
 seruatori refers? itane Iouem gratiarum inspe-
 ctorem & præfectum vereris? Quum hæc lo-
 cutus in siti, se ad alios conuerteret, videt ex ve-
 nenata potione palpitantes, extremum spiritum
 efflare. Serpens, ut conycere licebat, suo veneno
 fontem imbuerat. Itaq; redemptionis præmium
 ei, qui se conseruasset, Aquila cum pari salute
 compen-*

compensavit. Quod beneficium longè inexpectatius est in lupo, qui puellam adultam inuasit, dentibus brachium illius tenens; quam cum secum traheret, quoties illa clamare coepit, clamantem durius pressit, & tacenti pepercit. Quid plura? ducta est ab eo in siluam ad alium lupum, cuius gutturi os fuerat infixum; qui cum nimis torqueretur, per os alterius lupi manus puellæ in guttur hiantis mittitur, a qua os, quod inhaeserat, extrahitur. Sanatus verò mox cum suo collega puellam ad villam propriam reduxit.

§. VII.

Aristomenem aquila portat, vulpes carcere liberat.

Verùm hoc iterum, vti & aquilæ commemoratæ, gratitudinis & relati beneficii exemplum est; alia aquila, beneficio non accepto, benefica fuit; quin & vulpes, licet inuita, sed à Mundi Domino vel docta, vel ducta. Siquidem Pausanias author est, Aristomenem, miro ab aquila modo, è Ceada (sic altè dehiscens foveam vocabant) liberatum. Cuius rei historia cum insolens sit, ac auditu perjucunda, placet verba scriptoris apponere. *Aristomenem, ait, qui sepè aliàs, idem & tunc Deus seruauit: cuius, qui res gestas magnificentius extollunt, aduolasse aquilam*

Cæsius
l. 10. c. 66.

Pausan.
lib. 4.